

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΥΓΡΑΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΟ την όζδη του Μολαζκοράζ, όπου ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε στήσει την κατασκήνωσή του, φανόταν από μακριά, απέραντη σαν βάλσασα, ή λίμνη Ταγγζανίνα. Αυτή η περιοχή της 'Αφρικής ήταν ή πό άγρια άσ' όλης. Ποθενά δέν σνανατόσε κανείς φρηγή ζωντανή. Μονάχα τά θηρία της ζούγγλας κατέβαιναν στην όζδη του ποταμού για να ποτιστόσνε.

Ο Σέργιος Τανέγιεβ ήταν ένας σποτεινός και παράξενος τυχοδιώκτης. Είχε περάσει άσ' όλα τά επαγγέλματα και τέλος είχε κατασταλάξει σ' εκείνο που ίζανολοούσε καλύτερα τά κτηνοόδη έννοιατά του. "Όσο όμως

κι' άν πάσχισε, δέν μπόρεσε ποτέ του να πλουτίσει...

Ήταν ψηλόστος, γριματός και δυνατός σαν ταύρος. Τιποτα δέν τον σταματούσε, ούτε ο κίνδυνος, ούτε ή τύχη. Αγαπούσε με πάθος την περιπέτεια και δέν ήξερε ποτέ του τί θα τί ή φόβος και δειλία. Γι' αυτό δέν σνανατόσε γύρω του τί φίλια και την άγάπη, παρά ένα κρηφό κι' άσπονό μύθος. "Όλοι όμως όσοι βρισκόνοταν μαζί του τον φερόνοσαν κι' άκωγαν τυφλά τις διαταγές του.

Ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε λίγο καιρό που βρισκόταν στην 'Αφρική κινηρόντας άγρια θηρία στις απέραντες περιοχές που άπλώνοντα γύρω από τί λίμνη Ταγγζανίνα. Ο σκοπός του ήταν να κερδοσκοπήσει πωλώνοντας τά πολιτειακά όφειματά του. Δέν λογόφραζε λοιπόν τίποτα και μεταχειρότοσαν κάθε μέσο για να πετύχει αυτό που ήθελε και να ίζανολοήσει έτσι την άληστία του. Το καράβι του άπετείλειτο από μερικούς μαύρους ίθαγενείς, άδους και γυναίκες, που τον άκωγαν από όρες κι' όχι με την έλπίδα ότι μια ήμερα βλ' κρατούσε την σμφορνία και θα τους πλούτισνε...

Μά με τον ίδιο τρόπο φρονόταν και στή δυστυχισμένη γυναίκα του. Δέν την ξεχώριζε ούτε από τον τελευταίο ενέγγασο.

Ο Ρώσος αυτός τυχοδιώκτης είχε μαζί με τό καράβι του κι' ένα παλιό μα γερό άφάσιντο και τοια μεγάλα κάρα. Απάνω σ' ένα άσ' αυτά είχε φτιάξει ένα μεγάλο κλουβί, όπου φράγγε τά πρόβατα και τις κατσίκες που χρησιμοποιούσε ως δόλομα στις παγίδες των θηριών. "Όταν σ' ένα μέρος κατάλαβανε πως βρισκόνοταν άγρια θηρία, ο Σέργιος Τανέγιεβ έστηνε τί σηνή του και για να τραβήξει τά θύματα που θα έλεφαν σποτεινένα από τις σφαίρες των τυφεκίων του έδνε ένα πρόβατο ή μια κατσίκα σ' ένα κλουβί στην κατάλληλη απόσταση κι' έτσι τό θηριο που πληγανε κοντά σ' ή δόλομα βρισκόταν στο σημάδι του καλύτερα. Τις ώρες που δέν κινηροόσαν, μια νεαρή μαύρη φροντίζε να πληγανή στή βοσκή τό μικρό κοπάδι, εκεί τραγύρω από την κατασκήνωσι.

Μια ήμερα λοιπόν ή μαύρη τραβήξε για τί βοσκή, όπως πάντα, οδηγώντας μπροστά της τά τρία πρόβατα και τις τέσσερες κατσίκες του καρδιανίου. "Όταν έφθασε κοντά στο δάσος, άφησε τά ζώα να βοσκήσουν και ξεπαλώθηκε στή σκιά ενός γιγαντιαίου σοαβάδ. Ήταν μεσημέρι κι' όλόγορά της άπλώνόταν μια βαθειά σιωπή. Σιγά-σιγά, λοιπόν, ο ύπνος άρχισε να φροάνη τά δέξιαρά της κι' ή μαύρη, δίχως να μπει ή διούξη τί νύχνη της, άποκοιμήθηκε κάτω από τό δένδρο.

Ήμερας έτσι άρεκτη ώρα, όταν άξαρνα ξύπνησε τραμαγμένη από παράξενες φωνές κι' άρχισε να κινάξει άνήσχη τραγύρω της. Τό μικρό κοπάδι που βρισκόσε εδώ κι' εκεί κοντά της είχε γίνει άφαντο! Τρελλή τότε από τό φόβο της, γιατί ήξερε ότι ένας άνθρωπος σαν τον Σέργιο Τανέγιεβ θα την τιμωρούσε σκληρά, άρχισε να φωνάζει τά γδελφοδάτά της. Την ίδια στιγμή όμως από τό πυκνό κι' απέραντο δάσος της απάντησε ένα άπειλητικό μούγκρισμα θηρίου.

Η μαύρη, τρομαγμένη άκόμη περισσότερο γύρισε τρέχοντας στή κατασκήνωσι κι' άρχισε να κλαίη κι' αναφυλλητά για τό πάθημά της.

— Πού είνε τά πρόβατα κι' ή κατσίκες, Μαλέμπα; ούόλαξε ο Τανέγιεβ.

— Η Μαλέμπα δέν ξέρει... Η Μαλέμπα ζητάει συχώρεσι... τραύλιζε ή άτυχη μαύρη, πέντοντας καταγής κι' άγκαλιάζοντας τις μπότες του άφέντη της. Τά ζώα έφυγαν την ώρα που κοιμόταν ή Μαλέμπα.

— Και ποιός σου είνε να κοιμηθείς, κάθαρια; μούγκρισε ο Τανέγιεβ, δίνοντας με λύσσα μια κλωτσιά στή μαύρη, που την έκανε να

κωλήσει μακριά του, σίχνοντας μια παρακτική κραυγή από τον πόνο. "Αν δέν βρης ως τό βράδυ τό κοπάδι, θα σου δείξω εγώ με ποιόν έχεις να κάνης!..

Κι' ο Ρώσος τυχοδιώκτης, σφάγγοντας τί γροθιά του, γύρισε την πλάτη του και ξαναβήκε στη σηνή του.

Οι μαύροι του καρβατιού σίχωσαν τότε τί Μαλέμπα, την παρηγόρησαν κι' έπειτα άρχισαν όλοι τους να ψάχνουν για να βρούν τό χαμένο κοπάδι. Ποθενά όμως δέν απάντησαν, ούτε στο δάσος, ούτε στις όζδες της λίμνης τά πρόβατα και τις κατσίκες του Τανέγιεβ. Φαίνεται λοιπόν ότι εκεί που έβρισαν ήσχα θα έπεσε άπάνω τους ξαρφινά και μια λεοπάρδαλις κι' έβγαιε από τον πανικό τους σπόσσαν εδώ κι' εκεί μέσα στή ζούγγλα, όπου δέν άργησαν να κατασπαραχθούν από τά θηρία.

Ο Τανέγιεβ, όταν έμαθε τις άκαρπες άναζητήσεις των μαύρων, δέν είχε τιποτα. Μα ή γυναίκα του που τον ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον κατέλαβε από τις άσφαίρες που πετούσαν τά ματια του κι' από την πρόσνη κλομάδα του προσώπου του, ότι έβραξε μέσα του από τί λύσσα...

"Όταν την άλλη ήμερα ήθε ή ώρα να πάνε στο κρηγι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τί Μαλέμπα, της έδωσε ένα χοντρό σχοινί και την ποστάξε:

— "Ελα μαζί μου!..

Η μαύρη τον κινάξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκόμη που δέν την είχε τιμωρήσει για τό πάθημά της, κι' έπειτα τον άκολούθησε κούβοντας τό κεφάλι...

— Σέργιε, τί σκέπτεσαι να κάνης; τον ρώτησε τότε ή γυναίκα του, τραυματική από έκβνη την παράξενη απάθεια του Τανέγιεβ.

— Τι σε νοιάζει; της απάντησεν εκείνος κι' ένα σαρόντο γέλιο. Θα κάνης καλά να μην ανακατεύεσαι στις δουλιές μου!.. Ξέρω εγώ τί θα κάνω...

Κι' οι τρεις τους λοιπόν έφθασαν σέ λίγο σ' ένα είδος έξοστου, φτιαγμένου άρεκτά ψηλά από τό έδαφος, όπου δέν μποροόσαν να φθάσουν τά θηρία. Ο κρηγός τότε ποστάξε την γυναίκα του ν' άνεβή άπάνω σ' έκβνη τί σκοπιά και να έτοιμάσει τις καρραμίνες, μιας μάντα, κι' έπειτα όδήγησε τί νεαρή μαύρη κοντά στο παλούκι όπου έδνε τά ζώα του, προσελκόντας έτσι με τό δόλομα τ' άγρια θηρία. Έκει άραταξε από τά χέρια της Μαλέμπα τό σχοινί, της πέρασε μια θηλιά από λάινο κι' έστερα έδσε την άσχη του στο χοντρό παλούκι, που ήταν κροφωμένο βαθειά στή γη.

Η Μαλέμπα, μοσολεθμένη από τό φόβο της, σοφισόθηκε γάμο, κινάχοντας με χαμένα ματια τον δημό της. Είχε καταλάβει τώρα την τιμωρία της. Ο Σέργιος Τανέγιεβ με μια άφάντιστη σκληρότητα θα την άφνε ως δόλομα για τά θηρία.

Ο κρηγός ωστόσο γύρισε πάλι με την ίδια απάθεια κοντά στή σκοπιά του, άνέβηκε άπάνω και κούφτησε άνάμεσα στα κλαδιά των δένδρων, κρατώντας στα χέρια του έτοιμη την καρραμίνα. Ήταν μεσημέρι και τά θηρία της ζούγγλας δέν θ' άργοόσαν να κατεβούν για να δροσισθούν στο ποτάμι.

Η Μαλέμπα, όταν συνήλθε λιγάκι από τον τρόμο της, άρχισε να κίνη σαν τρελλή, προσπαθώντας να λύση τί θηλιά από τον λαμό της. Ο κρηγός όμως είχε δέσει γερά τό σχοινί κι' ή μαύρη ύστερα από άπεγνωσμένες προσπάθειες σοφιστήριξε έξανάλημένη και με ματωμένα δάκρυα κοντά στο παλούκι.

Με την καρραμίνα στο χέρι ο Τανέγιεβ περίμενε τά θηρία. Πίσω του ή γυναίκα του, κατάκλιση, με τά μάγουλα αλλοκομένα από τά βαθιά δάκρυα, στεκόταν έτοιμη να του δώσει τ' άλλο γεμάτο δαλο. Άξαρνα, άκούστηκε ένα μούγκρισμα και μια ύπεροχη λεοπάρδαλις, κι' ένα τερόστο πύδημα βρέθηκε κοντά στή Μαλέμπα...

— Ρίξε!.. φιδήρισε στον Τανέγιεβ ή γυναίκα του. Μην άφίνεις τό θηριο να κατασπαράξει την δυστυχισμένη μαύρη... Ρίξε όσο είνε καρός...

— Σώπα!.. γκρινιάξε ο Ρώσος. Δέν μπορώ άκόμη να πάρω καλό σημάδι... Για κούτα τί άμορφο δέμα που έχει ή λεοπάρδαλις!.. Θές λοιπόν να με κάνης να τό χάσω;...

— Σέργιε, είνε έγκλημα ν' άφήσης τί Μαλέμπα στα νύχια του θηρίου!

— Σώπα, άνόητη... φιδήρισε ο Τανέγιεβ. Νά, τώρα ήθε ή στιγμή... Μα δέν πρόφθασε να ρίξει. Μια παράξενη βοή που έρχόταν από τί

Η Μαλέμπα ζητάει συχώρεσι, τραύλιζε ή άτυχη μαύρη.

